

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

BOJ O OSTROV SEDEM OHŇOV

Slonopis

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

BOJ O OSTROV SEDEM OHŇOV

7

Ilustroval Pascal Nöldner
Preložila Denisa Stareková

štonožka

Pre Sophie, ktorá bola v napätí
od prvej až po poslednú stranu.
E. S.

Pre všetkých, ktorí sa radi
vrhajú do dobrodružstiev.
P. N.

Emily Skye

Die geheime Drachenschule – Der Kampf um Sieben Feuer (vol. 7)

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Germany

Translation © 2026 by Denisa Stareková

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe
či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním,
nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu *Die geheime Drachenschule – Der Kampf
um Sieben Feuer (vol. 7)*

(Bastei Lübbe AG, Köln 2022) preložila Denisa Stareková.

Redigovala Katarína Šoganová.

Korigovala Magdaléna Rusiňáková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2026 ako svoju 2 718. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0746-8

Keď jednorohý diabolský drvič so svojim jazdcom opustil Arundelský les, celé hodiny sa nič nepohlo. Čistinu, na ktorej stálo šesť skamenených drakov, jemne osvetľoval mesiac. Tmavé tieňe splývali s temnotou lesa. Nijaký jeleň, nijaká líška ani vrana sa neodvážili priblížiť sa k zvláštnym sochám. Boli priveľké, čudne páchli a vyzerali desivo.

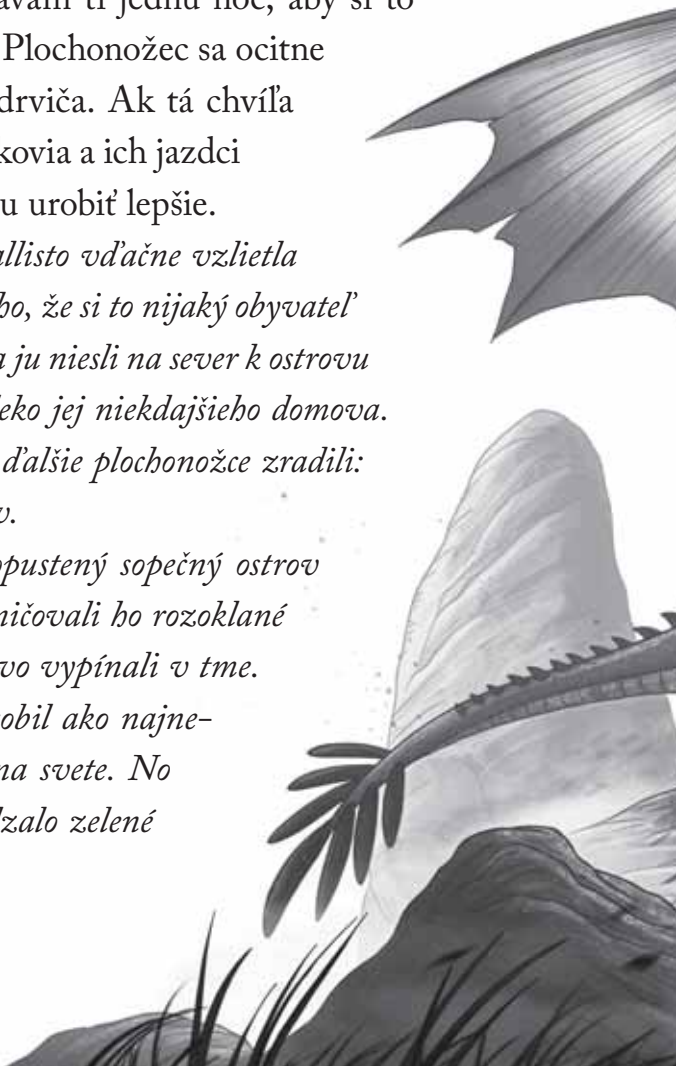
V najtemnejšej hodine noci sa to konečne stalo. Najprv bolo počuť len zapraskanie, ktoré bolo také tiché, že ho nezachytili ani uši výra. Nasledovalo puknutie, opäť také jemné, akoby myš stúpila na tenučký konár. A potom sa vo výške korun stromov rozsvietili dve svetlá, akoby niekto zapálil lampáše. Boli to vystrašené oči dračice, ktorá sa oslobodzovala z kamenného väzenia. Mučivo pomaly, šupina po šupine, sa sivá farba kameňa premieňala na žiarivozelenú. Posledná šupina, ktorá sa zbavila kamennej schránky, bola tá, ktorá

sa nachádzala priamo nad srdcom dračice. Zelenú šupinu pretkávali zlaté škvurny. Napriek premene sa dračica neodvážila pohnúť. Iba oči jej pátravo blúdili v lesnej húštine. Až keď sa v jej mysli rozľahol hlas, nebadane sa strhla.

Počúvaj, Callisto, *prehovoril pradrak Ónyx*. Nenesieš o nič menšiu vinu ako tvoji skamenení druhovia. Ani ty nemôžeš odčiniť to, čo sa stalo. Pod srdcom však nosíš iskierku nádeje. Dávam ti jednu noc, aby si to semienko zasadila. Plochonožec sa ocitne vedľa diabolského drviča. Ak tá chvíľa nadíde, vaši potomkovia a ich jazdci ukážu, či to zvládnú urobiť lepšie.

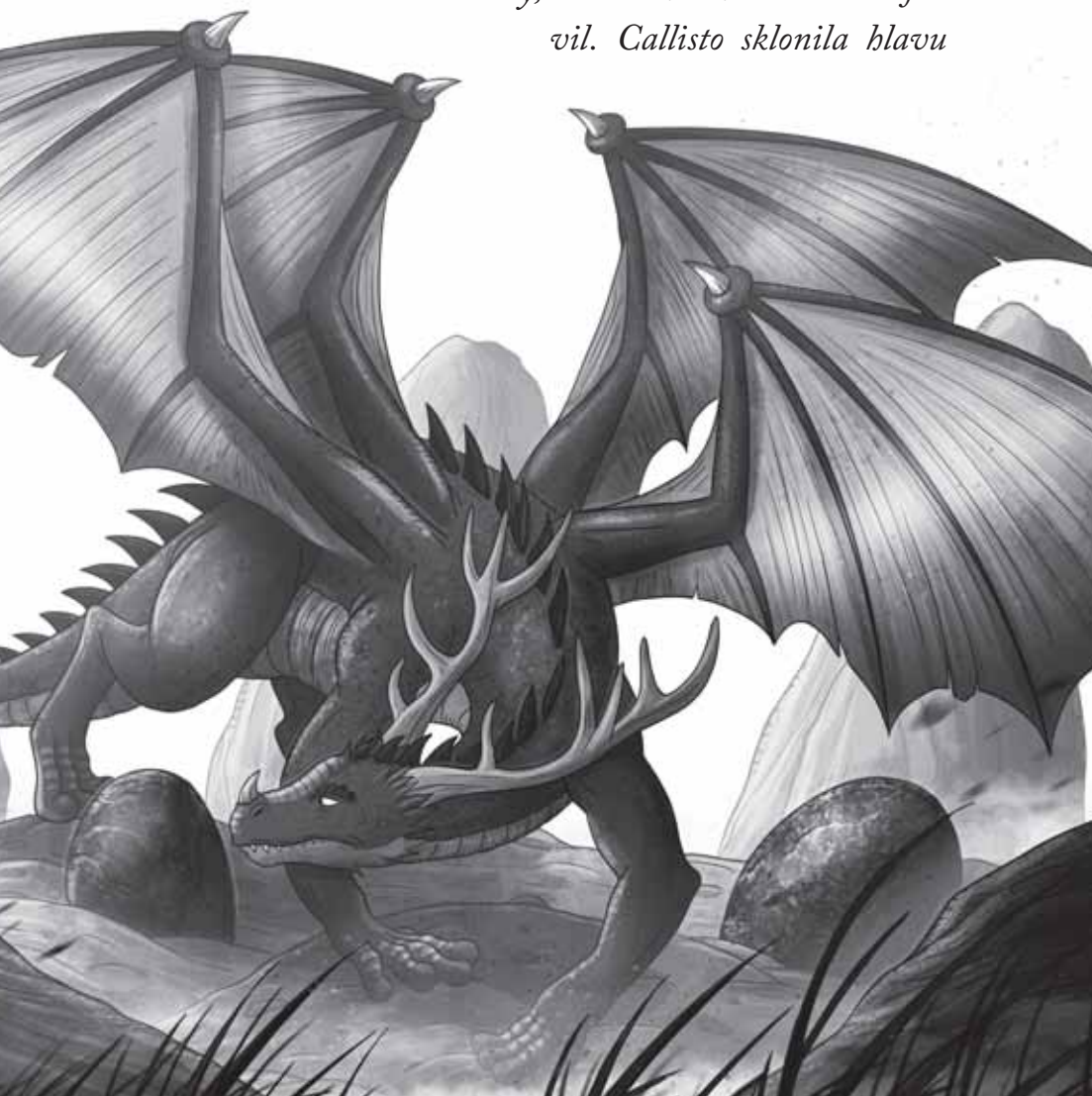
Hlas odznel a Callisto vd'ačne vzlietla v ústrety noci tak ticho, že si to nijaký obyvateľ lesa neovšimol. Krídla ju niesli na sever k ostrovu menom Croqc neďaleko jej niekdajšieho domova. Miesta, ktoré ona a ďalšie plochonožce zradili: ostrova Sedem ohňov.

Croqc bol malý opustený sopečný ostrov v tvare kotla. Ohraničovali ho rozoklané útesy, ktoré sa hrozivo vypínali v tme. Na prvý pohľad pôsobil ako najnehostinnejšie miesto na svete. No za útesmi sa nachádzalo zelené

údolie, chránené pred divým príbojom a ľadovým severným vetrom. V jeho strede sa k nočnej oblohe týčilo šesť balvanov.

Callisto mohutnou hlavou opatrne potisla svoje vajce ku kamennému kruhu, v ktorom už bolo ukryté ďalšie – vajce diabolského drviča. Ľudské oči nedokázali odlíšiť vajcia od balvanov. Ich škrupiny boli rovnako sivé a rovnako tvrdé ako ony, a tak ich dlho nikto neobjavil. Callisto sklonila hlavu

a posledný raz pritlačila čelo k vajcu. Potom sa od neho odvrátila.

Ónyx! zvolala v duchu. Dovoľ mi, prosím, aby som svoj trest podstúpila tu na Croqcu, v blízkosti svojej krvi.

Už si myslela, že nedostane odpoveď, keď sa napokon po druhý raz v tú noc rozľahol hlas pradraka.

Nech sa to stane. Posad' sa na útes na kraji kotla a otoč sa k svojmu vajcu.

Len čo to Callisto urobila, premenila sa na kameň. Ónyx sa postaral o to, aby nikto nespoznal, že je to skamenená dračica. Hroty jej chrbtového hrebeňa sa podobali na vrcholky skalnatého útesu a jej rozvetvené parožie pripomínalo skostnatený koral. A tak bolo vajce nadhlo to posledné, čo Callisto videla.

Henry a jeho priatelia sa triumfálne vrátili do Krajiny-Nekrajiny. V opustenej horskej dedinke Nikde, v ktorej údajne strašilo, našli hrob Erica Crawforda, prvého Zlatého jazyka. Henryho nádeje sa vyplnili. Okolo krku dávno zosnulého dračieho jazdca našli slzu spomienok.

Keď si ju Henry priložil k perám, prezradila mu, ako by mohli Tippy, Violet a Caspera zbaviť kamenného väzenia. V mažiari museli rozdrviť stonky metlice trsnatej, nazývanej aj pretrhávač puta, a vyrobiť z nej tinktúru. Ak si ju Zlatý jazyk natrel na pery, bozkom mohol skamenených oživiť.

„Musíš pobožkať Caspera, aby sa prebudil? Tak ako princ spiacu Šíповú Ruženku?“ Napriek hladu sa na Timothyho tvári rozhostil úškrn. „Úprimne povedané, na Casperovom mieste by som radšej zostal skamenený, ako by som ti mal dovoliť pobožkať ma.“

Hlasné zaškvŕkanie v Henryho žalúdku takmer prehlušilo Timothyho podpichnutie. Odkedy sa pred niekoľkými dňami vrátili do Krajiny-Nekrajiny, Timothyho myšlienky sa točili len okolo ožívujúceho bozku.

„Si taký somár, Timothy!“ zagánila naňho Lucy a uštedrila mu povestný buchnát.

„Keď si hladná, stáva sa z teba fúria. Choď radšej do lesa a nájdi si niekoľko bobúľ.“ Kým si Timothy s bolestivým výrazom na tvári šúchal rameno, Lucy znova natiahla ruku a tentoraz udrela Henryho.

„Dopekla! To bolo za čo? Ved' som nič...“

Lucy ho prerušila: „Vyzerá to tak, že budeš musieť pobožkať aj Violet!“ skríkla rozhorčene a odfúkla si z tváre kučeru.

„Je z kameňa. Bozk ani nepocíti,“ bránil sa.

„Violet možno nie, ale ja áno,“ zasyčala Lucy a obratne vyliezla po kmeni duba k domčeku, ktorý sa nachádzal v korune.

„Dievčatá,“ zašomral Henry.

„Som hladný!“ vzdychol Arthur a pošúchal si brucho. Vzápätí však súhlasil s Henrym. „Je stopercentne nemožné predvídať ich správanie.“

„Zrejme preto, lebo nie sme také obmedzené ako vy.“ Chloé ich prepichla pohľadom a vyliezla za priateľkou.

„Ako sa zdá, ostali sme tu iba my chlapi,“ naradostene konštatoval Timothy. „Mohli by sme zísť dolu na pláž a zahrať si drakobal ako za starých dobrých čias. Edward a ja proti vám dvom, vyháňačom dievčat.“ Ukázal na Henryho a Arthura.

Edward však potriasol hlavou a vydal sa za Lucy a Chloé. „Ani náhodou. Kým nenájdeme niečo na jedenie, mali by sme si šetriť sily. Radšej strávim čas s dievčatami ako s vami nafúkancami.“

„Zradca!“ zavolať za ním Timothy.

„Nechaj to tak, Timothy.“ Henry ho potiahol za rukáv. „Nezájdeme predsa len na pláž pohľadať majstrov? Prekvapuje ma, že sa ešte nevrátili z ostrova Sedem ohňov.“

Arthur pokrútil hlavou. „Negatívne. Je to priveľmi namáhavé. Okrem toho som si chcel prečítať esej *Fyzio-gnómia akvamarínov a jej vplyv na stavbu stredovekých vikinských dračích lodí*. Vedeli ste, že podľa legiend dal nórsky kráľ Olaf Tryggvason už v roku deväťstodevätde-siatpäť postaviť loď s vyše tridsiatimi veslami na každej strane? Nazval ju Dlhý červ a...“

„Nuda!“ prerušil ho Timothy a zívot. „Akosi som zoslabol. Radšej si ľahnem do jednej z hojdacích sietí a budem leňošiť.“

„Tak sa teda uvidíme neskôr,“ mykol plecami Henry a sám sa vydal na pláž.

Nadviazal spojenie so svojím drakom. Fénix sa na čistine spokojne opieral o Happyho a užíval si teplé slnečné lúče, ktoré mu zohrievali šupiny. Draky zbožňovali vyhrievanie sa na slnku. A keďže v ich domovine, na ostrove Sedem ohňov, bola obloha takmer stále zatiahnutá, v Krajine-Nekrajine využívali každú príležitosť na poriadny slnečný kúpeľ.

„Nemáš chuť zaletieť so mnou na pláž?“ spýtal sa ho Henry v myšlienkach.

Fénix zašomral niečo nezrozumiteľné a bez toho, aby otvoril oči, si položil hlavu na Happyho ľavý bok.

Kto nás to ruší? Starý diabolský drvič sa spojil s Henrym a zapriadol. Pri starom drakovi to však znelo skôr ako vrčanie šablozubého tigra než ako pradenie mačky.

Načo sa vôbec pýtam? Pod slnkom, ktoré práve zobrieva moje staré kosti, existuje len jeden otravný tvor, ktorý by si to dovolil.

Henry sa krátko zasmial, no vzápätí zvažnel. „Chcel som zísť dolu na pláž, aby som sa pozrel po majstroch. Nezdá sa ti zvláštne, že sa ešte nevrátili?“

Vyrazili iba pred tromi dňami, namietol Happy. Navyššie tam majú o čom rozprávať. Určite potrvá celú večnosť, kým

toho hlupáka Stewarta Todda seniora presvedčia, aby s nami spolupracoval proti lady Blackstonovej.

Henry vyšiel z Hája tancujúcich dubov a kráčal ďalej k pláži.

„Viem,“ zamrmal a zaboril si päste do vreciek kiltu. „Napriek tomu mám zlý pocit.“

Neuraz sa, trpaslík, podráždene odvrkol Happy, „ale inštinkty ľudí sú asi také zakrpatené ako oči krтка či nohy hada. Nechcem, aby si ma rušil, kým svieti slnko. O vašich majstrov si začnem robiť starosti až po týždni. Prerušil spojenie, no vzápätí ho obnovil. Ktovie, možno budem mať šťastie a vy trpaslíci dovtedy zahyniete od hladu, dodal zlomyseľne.

„Veľmi vtipné,“ vyhrkol Henry podráždene. „Tak sa tam pôjdem pozrieť sám.“

Dúfal, že jeho zlý pocit nie je opodstatnený.

Keď prišiel na pláž, stiahol si čičmy aj pančuchy a prsty na nohách zaboril do teplého piesku. Potom sa rozbehol po pláži, ktorá bola dlhá asi jeden a pol kilometra. Do tváre mu fúkal jemný vietor, ktorý bol prisľabý, aby ho osviežil alebo rozvlnil pokojné more. Slnčné lúče sa lámali na hladine. Vyzeralo to, akoby sa more skladalo z tisícov malých črepín. Napokon si Henry sadol na piesok, uprene hľadel na vodu a načúval, či v diaľke nezachytí

hluk motora Kráľovnej Mary. Dnes by bol krásny deň, keby ho neťažil ten zlý pocit. Hodiny pozeral na more, kým slnko za ním nezapadlo. Majstri sa stále nevrátili. Okrem hladu v Henrym silnel aj neodbytný nepríjemný pocit. To veru nebola dobrá kombinácia.

Ked' sa Henry vrátil na čistinu, na ktorej bol podstavec s dreveným stolom, užasnuto zastal. Na plachtu tisícov lietajúcich rýb, ktorá bola zavesená medzi dubmi na ochranu pred dažďom, niekto zavesil misky so studeným ohňom. Bolo ich tam tak veľa, že to vyzeralo, akoby z oblohy popadali hviezdy a teraz sa vznášali tesne nad hlavami jeho priateľov. Zdalo sa, že škriepky medzi nimi ustali. Sedeli za stolom a uvoľnene sa zhovárali.

Obraz, ktorý sa Henrymu naskytol, bol taký magický, že zabudol na starosti. Ďalšie prekvapenie ho čakalo, keď vyliezol na podstavec a zazrel tácky, misky a tanieri s polievkami, s duseným aj pečeným mäsom, s fazuľou, krvavničkami, maslovým pečivom a inými dobrotami. Nenachádzal slov. Po návrate z dedinky Nikde sa s priateľmi celé dni delil iba o balenie kaše, trochu mlieka a veľký kus chleba. Bolo to jediné jedlo, ktoré našli v skrinke na podstavci.

Henrymu sa v ústach zbiehali slinky. Chvíľu si myslel, že sa mu to iba sníva.

„Odkiaľ to všetko je?“ zachripel.

Timothy kuracím stehnom, ktoré práve obhrýzal, ukázal na Arthura. „Našiel to náš génus.“

„Pozitívne,“ zamľaskal Arthur hrdo. Ústa sa mu ligotali od masti. „Keď som dočítal esej o fyziognómii akvamarínov a jej vplyve na stavbu stredovekých dračích lodí...“ Nakrátko sa odmlčal. „Mimochodom, bolo to neuveriteľne napínavé. Vedeli ste, že...“

Timothy mu netrpezlivo zamával kuracím stehnom pred tvárou. „Nechaj si to na neskôr. Najprv mu povedz o podzemnej špajze.“

„Správne,“ pritakal Arthur.

Henry si sadol na peň medzi Lucy a Edwarda. Chloé mu s úsmevom podala misku s horúcou hustou polievkou z hovädzieho a baranieho mäsa, zo zemiakov a z mrkvy. Zároveň mu Lucy s mľaskotom prisunula tácku s ovocným koláčom, posypaným mandľami. Hlas v hlave ho varoval, že po večeri mu bude príšerne zle, ale škvrkanie v žalúdku ho prehlušilo.

„Takže,“ pokračoval Arthur, „po prečítaní eseje som sa šiel poprechádzať po ostrove, aby som o nej popremýšľal. Spomenul som si, ako nám raz Tippy vrela

o podzemných jaskyniach v Krajine-Nekrajine, no nikdy sa nedostala k tomu, aby nám ich ukázala.“

Henry si s výčitkami svedomia spomenul na ich skamenenú priateľku. Po stý raz si povedal, že ju musí čo najrýchlejšie pobožkať a oslobodiť z pazúrov lady Blackstonevej, tak ako ona oslobodila jeho.

„Na najsevernejšej strane ostrova, na úpätí veľkého vrchu, som napokon predsa len našiel vchod. Nie je ďaleko odtiaľto.“ Arthur neurčito ukázal na temnejúci les. „Približne tam.“

„Odvážil si sa vojsť do jaskyne sám?“ spýtal sa Henry prekvapene.

Arthur urazene zvrátil obočie, ktoré sa tak ocitlo pod okrajom jeho okuliarov, a prudko odsunul svoj tanier. „Som stopercentný dračí jazdec, presne ako ty!“

Henry chlácholivo zdvihol ruky. „Jasné, že si,“ zamľaskal. „No spomínam si, ako si mi nedávno vyčítal, že som sám vošiel do štôlní pod Arundelským lesom.“

Arthur pokyvával hlavou. „To sa nedá porovnať. Tunajšie jaskyne sú úplne iné. Všetko krásne osvetľujú misky s ohňom. A je tam iba jedna dlhá chodba, ktorá vedie do útrob vrchu. Na jej konci sú dve miestnosti.“

„Povedz Henrymu o tej menšej,“ vyzvala ho Chloé a znechutene zvrátila nos.

„Len pomaly, pomaly,“ ozval sa Arthur. Opäť nasadil profesorský tón. Henrymu a ostatným to však dnes večer neprekážalo. Pri Arthurovom rozprávaní mali dosť času dosýta sa najesť.

„Musíte vedieť, že už asi meter pod zemským povrchom je konštantná teplota približne desať stupňov Celzia. Tento prirodzený chlad spolu s vlhkosťou, ktorú prináša morský vietor zo severovýchodu, sa starajú o to, že potraviny v jaskyni sa môžu skladovať bez elektriny. Tippy to istotne vedela,“ objasnil Arthur.

„Už konečne povedz o tej druhej komore,“ zamiešal sa do rozhovoru Timothy, ktorý bol čoraz netrpezlivejší.

„Mám iný návrh,“ prerušil ho Edward. „Nechceš nám ju ukázať, Arthur? Podľa mňa by všetkým prospela krátka prechádzka, aby nám vytrávil. Čo povieť?“

Henry si napchal do úst posledný kúsok ovocného koláča a zdvihol palec.

Aj ostatní súhlasili, a tak sa s Arthurom na čele vybrali k tajomnej komore s jedlom.

Jeden za druhým kráčali po úzkom chodníku cez Háj tancujúcich dubov. Posprietané hrčovité stromy v mesačnom svetle naozaj vyzerali tak, akoby ustrnuli v divokom tanci. Ich krivé konáre pripomínali mávajúce ruky, ich konce, ktoré sa týčili k oblohe, vyzerali ako

kostnaté prsty a hrubé korene ako nohy, ktoré dupú po lesnej zemi. S priateľmi nablízku to tam Henrymu pripadalo vtípné, no keby sa tu potuloval sám, stromy by mu nahnali strach.

Čoraz hlasnejší príboj mora a vôňa soli im prezradili, že les budú mať čoskoro za sebou. Zem pod ich nohami bola piesočnatejšia a napokon spomedzi posledných stromov vyšli na výbežok pláže.

„Tadiaľ,“ ozval sa Arthur a ukázal na rozoklaný tmavý útes, ktorý sa na severe týčil pred nimi. Henry sa už pripravil na nočný výstup, hoci ho to trochu prekvapilo. Vedel, že Arthur by sa do jaskyne neteperil, ak by vstup do nej nebol ľahko dosiahnuteľný.

Jeho predpoklad bol správny. Mierne sa zvažujúci chodník ich viedol pomedzi skaly a už po niekoľkých minútach pohodlne dosiahli vchod do Tippinej nie veľmi tajnej komory plnej zásob. Nad ťažkou drevenou bránou, ktorá zatarasila vchod do jaskyne, bolo pestrofarebnými písmenami čitateľne napísané *Pokladnica a komora Tippy Parrotovej*.

Brána bola zabezpečená hrubou zámkom s písmenami.

Arthur ukázal na odkaz vyrytý nad ňou: *Ten, kto chce moju jaskyňu vylúpiť, má štyridsať pokusov, aby zámku otvoril.*

„Tak čo? Máte nejaký nápad?“ otočil sa k priateľom. Zložil si okuliare a otáčal nimi pred ich nosmi. „No tak! Nie je to až taká náročná úloha.“

Henry neznášal, keď ich takto skúšal, a ešte viac ho hnevalo, keď nepoznal odpoveď.

Timothy si odkašľal a Henry naňho vrhol prekvapený pohľad.

„Poznám riešenie.“

Arthur zdvihol obočie.

„Požiadam Lucy, aby ťa minimálne štyridsať ráz udrela do ramena, a ak tú odpoveď stále nevyplýješ, udrie ťa štyridsať ráz aj do druhého,“ zavrčal.

Lucy zapraskala prstami a Chloé jej začala masírovať krk. „Aby si sa pekne uvoľnila a mohla poriadne udrieť.“

Henry sa uškrnul. Priatelia mali Arthurovo predvádzanie sa zjavne rovnako v zuboch ako on.

„Negatívne! Tak vám to teda prezradím!“ zvolal Arthur a rýchlo si nasadil okuliare. „Je to jednoduché.“

Začal sa hrať so zámkom s písmenami. Zrazu sa ozvalo kliknutie a otvorila sa.

„Kód je *Sezam, otvor sa*. Ako v príbehu o Alibabovi a štyridsiatich zbojníkoch, ktorým sa vraví aj lúpežníci. Chápete? Kto chce moju jaskyňu vylúpiť, má štyridsať pokusov.“